

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121558395
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121558395.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská č. 2, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská č. 2, IČO: 53 255 739, za ktorú konajú JUDr. Marek Baraník, JUDr. Ján Dolejš a Mgr. Martina Klačanová,
proti žalovanému: X. I. T. D. T. Ň. , P. I. X.X.XXXX, Y. Y., Č.T. N. Č.. XXX, o zaplatenie 8.618,30 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného
a na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. novembra 2022, č. k. 8 Csp 6/2022-256, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. novembra 2022, č. k. 8 Csp 6/2022-256, p o t v r d z u j e . 8
II. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30.11.2022, č. k. 8 Csp 6/2022-256, vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.533,28 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.533,28 € od 23.6.2021 do 10.8.2021; s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.483,28 € od 11.8.2021 do 31.8.2021; s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.433,28 € od 1.9.2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %; pričom zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 4.2.2022, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 8.618,30 €, úroku 1.036,82 €, úroku z omeškania 148,59 €, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 8.665,42 € od 23.6.2021 do 10.8.2021, 5 % ročne zo sumy 8.615,42 € od 11.8.2021 do 31.8.2021, 5 % ročne zo sumy 8.565,42 € od 1.9.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že pohľadávku nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 22.6.2021 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej tiež len „postupca“ alebo „Slovenská sporiteľňa, a.s.“) a žalobcom (ďalej aj ako „zmluva o postúpení pohľadávok“), postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 1.10.2015 Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“ alebo „zmluva“), súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca upozorňoval na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Postupca ku dňu 2.3.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu

predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 9.903,71 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 8.665,42 €, z riadneho úroku vo výške 1.036,82 €, z úroku z omeškania vo výške 148,59 € a z poplatkov vo výške 52,88 €, v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Konštatoval, že žalovaný po postúpení pohľadávky ku dňu podania žaloby vykonal nasledujúce úhrady: platba vo výške 50,- € zo dňa 10.8.2021, platba vo výške 50,- € zo dňa 31.8.2021. Žalovaná suma tak predstavovala sumu vo výške 9.803,71 €, pričom pozostávala z neuhradenej istiny úveru vo výške 8.565,42 €, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 1.036,82 €, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 148,59 € a z neuhradených poplatkov vo výške 52,88 €. Ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.8.2018, v spojených veciach sp. zn. C-96/16 a C-94-17.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), d), g), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného k prvému dňu omeškania a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinami, ako aj výsluchom strán sporu, z ktorých mal za preukázaný nasledovný skutkový stav veci. V prvom rade konštatoval, že v predmetnom spore mal za preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu zo zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj zákonný postup pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, nakoľko postupca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) vyzval žalovaného dňa 30.1.2021 (č. l. 56, 136) a oznámil žalovanému výšku nedoplatku na splátkach ku dňu 30.1.2021 zo zmluvy v celkovej výške 1.507,57 € (omeškania s viac ako 3 splátkami). Postupca zároveň žalovaného upozornil, že ak do 15 dní od doručenia výzvy nedôjde k úhrade dlžnej sumy, postupca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalobca predložil dôkaz o doručení zásielky dňa 2.2.2021 (č. l. 137). Listom zo dňa 4.3.2021 postupca oznámil žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, pričom ho vyzval na úhradu dlhu v celkovej výške 9.574,64 €, pričom žalovaný zásielku prevzal dňa 10.3.2021. Z týchto dôkazov súdu prvej inštancie vyplynulo, že postupca písomným upozornením pred zosplatením upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky a žalobca preukázal doručovanie (odoslanie) tejto písomnej výzvy. Zosplatenie dlhu bolo dohodnuté zmluvnými stranami v bode II. čl. 7 zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že boli splnené zákonné podmienky pre účinné zosplatenie pohľadávky podľa ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj pre postúpenie pohľadávky podľa ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď predčasne zosplatený dlh zo spotrebiteľskej zmluvy previedol, a to platne, na tretiu osobu - žalobcu, pričom v tomto prípade súhlas dlžníka (žalovaného) zákon nevyžaduje. K námietke žalovaného, že mu nebolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 29.6.2021 (č. l. 78) uviedol, že preukázanie doručenia oznámenia o postúpení pohľadávok žalovanému nemá vplyv na samotnú aktívnu legitimáciu žalobcu. Ak by aj žalovaný nemal doručené oznámenie o postúpení pohľadávky, žalovaný sa o postúpení pohľadávky na žalobcu dozvedel doručením žaloby zo strany súdu spolu s prílohami (vrátane samotnej zmluvy o postúpení s príslušnou prílohou). Súd prvej inštancie konštatoval, že v spore bolo preukázané aj splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená (musí ísť o pohľadávku splatnú, a to až po prechádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne musí byť splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). V spore bolo preukázané, že ku dňu postúpenia pohľadávky bol úver splatný v celom rozsahu. Notifikačnú povinnosť si voči žalovanému dlžníkovi splnil postupník (žalobca), ktorý v konaní doručil zmluvu o postúpení pohľadávok a prílohu k zmluve, z ktorej vyplynulo postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Na základe uvedených skutočností tak súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávok bola platným právnym úkonom, postupca pri postúpení pohľadávky dodržal zákonný postup podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca bol v spore aktívne legitimovaný. Súd prvej inštancie mal za preukázané poskytnutie spotrebiteľského úveru postupcom žalovanému podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere a túto podrobil tzv. sudcovskej kontrole. Nárok žalobcu bol uplatnený včas, t. j. pred uplynutím trojročnej premĺčacej doby, ktorá začala plynúť 3 mesiace po dni nasledujúcom po

splatnosti splátky za mesiac október 2020 (splatná 20.10.2020), t. j. od 21.10.2020. Keďže k uplatneniu nároku na súde došlo dňa 5.4.2022, teda ešte pred jej uplynutím (21.10.2023), k premičaniu práva žalobcu nedošlo. Súd podľa vykonaných dôkazov vyhodnotil vzťah medzi postupcom a žalovaným ako spotrebiteľský (podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka), nakoľko postupca ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaný bol spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný v konaní namietal, že mu nebol poskytnutý úver vo výške 14.000,- € a že žalobca poskytnutie úveru nijakým spôsobom nepreukázal. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný dňa 1.10.2010 podal žiadosť o úver, kde výška žiadaného úveru bola 14.000,- €. Následne postupca a žalovaný uzavreli dňa 1.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 14.000,- € a v zmysle bodu II. Čl. 1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol úver použitý na vyplatenie záväzku č. XXXXXXXXXXX/XXXX úver voči postupcovi v sume 12.078,85 €, čo vyplýva aj z výpisu z úveru, kde postupca dňa 2.10.2015 vyplatil daný úver 12.082,48 € a dňa 2.10.2015 bola žalovanému vyplatená suma 1.917,52 €, čo vyplýva z výpisu z úveru (č. l. 57-77, 206-212). K fakultatívnosti poistenia úveru (čiže k reálnej možnosti žalovaného prejavíť svoju vlastnú vôľu a záujem o poistenie schopnosti splácať úver aj s poistením) súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle textu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako i na základe žalobcom označenej prílohy zmluvy „Súhlas s poistením k úveru“ (č. l. 25) bol poplatok za poistenie k úveru vo výške 7,22 € mesačne zahrnutý a uvedený priamo v tzv. základných podmienkach poskytnutia úveru v Článku I. ods. 1 zmluvy, ďalej priamo v Článku II. ods. 15 zmluvy bol koncipovaný súhlas dlžníka (žalovaného) s poistením k úveru, a to za podmienok bližšie uvedených v prílohe zmluvy. Poukázal na to, že náklady na poistenie bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, teda do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. Pri súčine 108 splátok s poistením vo výške 213,64 €, bola celková čiastka, ktorú mal žalovaný ako spotrebiteľ zaplatiť vo výške 23.071,61 €, a nie 23.073,12 €, ako vyplývalo zo zmluvy. Súd prvej inštancie vo vzťahu k matematickému výpočtu celkovej čiastky, ktorú by mal žalovaný zaplatiť vo výške 23.073,12 €, ktorý sa odchyľoval od sumy 1,51 € a ktorá je aj menej v prospech žalovaného, sa stotožnil s vysvetlením žalobcu, že uvedená odchýlka mohla vzniknúť zaokrúhľovaním pri výpočte výšky mesačných splátok. Konštatoval, že rozdiel je skutočne tak minimálny, že by nebolo v súlade so zásadou proporcionality sankcionovať takúto odchýlku bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Uzavrel, že poistné je preto v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nákladom na doplnkovú službu, súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a patrí do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Postupca zahrnul poistné do celkových nákladov spotrebiteľa, a tým aj správne určil celkovú čiastku, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť (§ 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a aj ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) (§ 2 ods. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Dôvodil, že nakoľko žalobca (správne „postupca“ - poznámka odvolacieho súdu) zohľadnil pri výpočte RPMN aj poistné, tak RPMN vo výške 12,63 % je správna. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa kalkulačky na výpočet RPMN umiestnenej v súdnom registri bola hodnota RPMN pri zadaní parametrov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a RPMN uvedená v zmluve totožná. RPMN tak nebola uvedená v neprospech žalovaného. Súd prvej inštancie ďalej z vykonaného dokazovania zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala údaj o sídle postupcu a že dlžník je oprávnený podať reklamáciu alebo sťažnosť ohľadom úveru doručením sťažnosti na adresu postupcu (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku úveru, počet mesačných splátok, výšku mesačnej splátky, termín prvej a poslednej splátky úveru, úrokovú sadzbu, ako aj celkovú čiastku, ktorú musí žalovaný uhradiť. Poukázal na námietku žalovaného, že právny predchodca žalobcu sa pred poskytnutím úveru nezaoberal odbornou starostlivosťou o jeho majetkové, rodinné a iné podmienky splácania úveru, pričom v súvislosti s touto námietkou súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca musel mať vedomosť, že žalovaný niekoľkokrát refinancoval a navyšoval úver, kde najprv úver č. XXXXXXXXXXX vo výške 6.000,- €, bol refinancovaný úverom č. XXXXXXXXXXX, ktorý bol vo výške 18.492,- €, ktorý bol refinancovaný úverom, ktorý bol predmetom sporu. Žalobca uvádzal, že pri skúmaní bonity žalovaného si overil potrebné údaje dopytom do úverového registra (č. l. 182), z ktorého bolo zrejmé, že žalovaný mal dva existujúce úverové vzťahy s celkovou splátkou vo výške 145,- €, a to splátka 95,- €, úver vo výške 6.000,- € zo dňa 15.6.2015, splátka 50,- € z úveru vo výške 18.492,- € zo dňa 5.8.2015, na ktorý žalobca prihladal pri skúmaní bonity žalovaného. Žalobca zároveň uviedol, že pri skúmaní bonity žalovaného postupca vychádzal z interného registra, z ktorého vyplynulo, že úver č. XXXXXXXXXXX s mesačnou splátkou 95,- € bol ku dňu poskytnutia úveru, ktorý je predmetom tohto konania splatený úverom č. XXXXXXXXXXX, ktorý bol následne splatený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom sporu. Žalovaný v žiadosti o

úver deklaroval zamestnanie na dobu neurčitú a čistý príjem vo výške 500,- €. Žalobca pri výpočte bonity uviedol, že prihlíadal na mesačné úverové zaťaženie vo výške 50,- € z úveru vo výške 18.492,- € zo dňa 5.8.2015. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca sice tvrdil, že bonitu klienta zisťoval na základe žiadosti o úver, z úverového registra, interného registra, avšak tieto dostatočne nevyhodnotil. Z úverového registra teda vyplynulo, že žalovaný mal 2 úvery, jeden končiaci. Žalovaný preukázal, že mal aj úver v OTP Banka Slovensko, a.s., kde splátka bola vo výške 242,81 € od 20.10.2015, nie 50,- € ako tvrdil vo svojom vyjadrení. Z výpisu z úverového registra súd prvej inštancie taktiež zistil, že žalovanému bolo šesť žiadostí zamietnutých, žiadaná jedna. Taktiež zistil, že žalovaný splácal úvery v mesačnej splátke 455,45 €. Konštatoval, že zo žiadosti o úver, z ktorej vychádzal postupca, si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal výšku jeho výdavkov. Žalobca uvádzal, že pri skúmaní bonity žalovaného postupca vychádzal pri nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb z výšky životného minima vo výške 198,09 €. Súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ by postupca postupoval s odbornou starostlivosťou, potom by zistil, že pri výške príjmu 500,- €, výške životného minima 198,09 € a sume celkových záväzkov žalovaného ku dňu poskytnutia úveru v celkovej výške 182,62 € mesačne, pričom žalovaný predložil zmluvu s OTP, kde mal úverový vzťah s mesačnou splátkou 241,81 €, žalovaný nebol schopný splácať ďalší úver v sume schválenej výšky 213,64 €, aj keď by aj žalovanému odpadla mesačná splátka 182,62 €, nakoľko mu pribudla vyššia splátka 213,64 €. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo osebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Bez toho, aby postupca skúmal aj iné aspekty, si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy, čo sa v konečnom dôsledku aj v plnej miere naplnilo a žalovaný nebol schopný ďalej úver splácať. Dôvodil, že postupca mal pri posúdení úverovej schopnosti klásť dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Poukázal na to, že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať refinancovaný úver vo výške splátky 213,64 €, keď už splácal úver vo výške splátky 242,81 €. Uviedol, že dodávateľ musí (okrem iného) analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet (a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov) a vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje a skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov, výpisy z ktorých predložil žalobca, ani nepovažoval za dostatočné. Tieto databázy nemohli dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Súd prvej inštancie na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že pri overovaní bonity postupca nemal k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch. Pri preverovaní bonity tak nepostupoval s odbornou starostlivosťou ako starostlivosťou vyžadujúcou aktivitu veriteľa a nie iba sofistikovane vykonaný postup, výsledkom ktorého je poskytnutie úveru nebonitnej osobe javiacej sa ako osoba, u ktorej možno riadne splácanie úveru predpokladať. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov, nakoľko v konaní žalobca nepreukázal splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že ďalšie námietky žalobcu (správne žalovaného - poznámka odvolacieho súdu) týkajúce sa bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru boli bez právneho významu, pretože ak existuje čo i len jeden dôvod, ktorý má za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru súd sa už nemusí zaoberať tým, či sú preukázané iné dôvody, ktoré majú tiež za následok bezpoplatkovosť a bezúčelovosť úveru alebo nie, a z toho dôvodu sa nimi nezaoberal. Na základe uvedených skutočností teda súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.533,28 € (= suma poskytnutého úveru 14.000,- € - doposiaľ vykonané platby žalovaným 12.466,72 €). Zároveň priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške ako ich požadoval z priznanej dlžnej sumy v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami právnych predpisov, nakoľko žalovaný sa so splácaním úveru dostal do omeškania a žalobca požadoval priznať úroky z omeškania od dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, t. j. odo dňa nasledujúceho od uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, t. j. od 23.6.2021 do 10.8.2021, t. j. do vykonania úhrady 50,- €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.533,28 € od 23.6.2021 do 10.8.2021, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.483,28 € od 11.8.2021 do 31.8.2021, úhrada vykonaná dňa 31.8.2021 v sume 50,- €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.433,28 € od 1.9.2021 do zaplatenia. Na záver konštatoval, že vzhľadom na vykonané dôkazy nepovažoval za hospodárne a efektívne doplňovať

dokazovanie listinnými dôkazmi preukazujúcimi lustráciu v Sociálnej poisťovni a dopyt do Spoločného registra bankových informácií, aké úvery boli ku dňu 1.10.2015 reportované do tohto registra. Mal totiž za preukázané, že postupca vychádzal iba z úverového registra, nepostupoval s odbornou starostlivosťou, preto nepovažoval za hospodárne a efektívne doplňovať dokazovanie listinnými dôkazmi preukazujúcimi skúmanie bonity žalovaného, keďže táto sporná otázka bola až druhoradá a vykonanie dokazovania vo vzťahu k tejto otázke by si vyžadovalo odročenie pojednávania. Z toho dôvodu zamietol návrh na doplnenie dokazovania predmetnými listinnými dôkazmi.

2.2. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. I a § 262 ods. I a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnosťou žalovaného. O náhrade trov konania rozhodol podľa celkového pomeru (miery) úspechu strán sporu vo veci. Celkový úspech žalovaného v spore predstavoval 64 %, teda rozdiel medzi úspechom žalobcu v sume 1.533,28 € (18 %) a úspechom žalovaného v sume 7.085,02 € (82 %); t. j. 82 % - 18 % = 64 %. Preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 % a rozhodol o náhrade trov konania tak, ako je uvedené vo výroku III. výrokovvej časti rozsudku.

3. Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie proti výroku I. a súvisiacemu výroku III. z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonaval navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Svoje odvolanie odôvodnil tým, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný a napadnutý rozsudok nebol náležite odôvodnený, bol nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Namietal, že právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Z predložených listín malo vyplývať, že žalovaný mal celkový počet kontraktov 27 a počet finančných inštitúcií, v ktorých mal kontrakty 5. Preto nemohlo obstať tvrdenie žalobcu, že dodávateľ nemohol vedieť o iných úveroch žalovaného. Išlo o tvrdenie žalobcu, ktoré neosvedčuje konanie dodávateľa s odbornou starostlivosťou, preto žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Namietal, že došlo k porušeniu ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako i k porušeniu § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Namietal, že ak mal byť podľa tvrdení žalobcu úver č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 15.6.2015, vo výške 6.000,- €, so splátkou 95,- €, zaplatený úverom č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 1.10.2015 sumou 12.078,85 €, tak malo ísť o neakceptovateľnú úžeru, a to viac ako 100 % úrok p. a. za 3 mesiace. Bolo nesporné, že dodávateľ nevynaložil odbornú starostlivosť na zistenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver a túto povinnosť zanedbal. Namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal podmienkami prejednávanej zmluvy v časti Poplatky: Poplatok za poistenie k úveru 7,22 € mesačne, pričom z priloženej zmluvy vyplývalo, že mali byť súčasne uzavreté dve spotrebiteľské zmluvy, a to jedna úverová a druhá poisťovná zmluva. Namietal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonom stanovené náležitosti poisťovnej zmluvy a súd prvej inštancie nevykonaval navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani dokazovanie o poisťovnej zmluve (preto mala byť sporná uložená povinnosť čo do výšky). Podľa žalovaného malo byť nesporné, že nevznikla poisťovná zmluva medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s a žalovaným a zmluva o spotrebiteľskom úvere v časti o platení poplatku 7,22 € mesačne je neplatná, ako aj odplata za úver vo výške 213,64 € mesačne. Taktiež namietal, že žiadal o priloženie dôkazov, potvrdení a výpisov z Údajov poskytnutých Sociálnou poisťovňou a.s., a registra SBCB (Spoločný register bankových informácií, poznámka odvolacieho súdu) zistených pred dňom poskytnutia úveru, t. j. pred dňom 1.10.2015, pretože bolo nesporné, že nemohlo dôjsť k overovaniu bonity. Dôvodil, že interpretácia súdu prvej inštancie bola v rozpore s obsahom právnej praxe a tento odklon nebol zdôvodnený. Rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti, je príliš formalistický, trpí vadami a závery sú extrémne inkonzistentné. Následne poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Listiny Prehľad úveru, ktoré priložil žalobca, považoval za sporné a právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie úveru. Namietal, že ku dňu podania odvolania nemá možnosť zaplatiť povinnosť uloženú v napadnutom rozsudku vo výroku I., a to do 3 dní, pretože jeho

príjmy nepostačujú na dôstojné živobytie a na platenie už prebiehajúcej exekúcie sp. zn. 369 EX 382/2021. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a súvisiacom výroku III. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie proti výroku II. a súvisiacemu výroku III. z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Svoje odvolanie odôvodnil tým, že sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého Slovenská sporiteľňa, a.s., neskúmala bonitu klienta s odbornou starostlivosťou. Namietal, že pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, informácie poskytnuté žalovaným, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra. Výsledkom daného posúdenia bol jednoznačný záver o platobnej schopnosti žalovaného splácať úver. Dôvodil, že nakoľko veriteľ posudzoval bonitu spôsobmi uvedenými v ustanovení § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, tak nemohlo dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou. Pravdivosť postupov Slovenskej sporiteľne, a.s., žalobca riadne preukázal, keď súdu doručil informácie k výstupu z bankového systému ohľadne skúmania bonity žalovaného, ako aj samotný výpis z úverového registra. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, čím dospel i k nesprávnemu záveru, že postupca nekonal s odbornou starostlivosťou. Dôvodil, že žalovaný mal dva existujúce úverové vzťahy s celkovou mesačnou splátkou vo výške 145,- €, a to nasledovne: splátka 95,- € z úveru vo výške 6.000,- €, zo dňa 15.6.2015 a splátka 50,- € z úveru vo výške 18.492,- €, zo dňa 5.8.2015. Pri výpočte platobnej kapacity bral veriteľ do úvahy mesačné úverové zaťaženie vo výške 50,- €, nakoľko tento úver bol jediným existujúcim úverom, ktorý naďalej existoval po poskytnutí úveru. Žalovaný v priloženej žiadosti o úver deklaroval zamestnanie na dobu neurčitú a čistý príjem vo výške 500,- €. Dôvodil, že v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb brala Slovenská sporiteľňa, a.s., do úvahy životné minimum žalovaného, nakoľko žalovaný v žiadosti deklaroval jedného člena domácnosti a rodinný stav slobodný. Životné minimum na členov domácnosti žiadateľa o úver bolo podľa žalovaným deklarovaných informácií vo výške 198,09 € (jedna plnoletá dospelá osoba). Slovenská sporiteľňa, a.s. zároveň vykonala kontrolu mesačných nákladov, kedy 45 % z čistých príjmov žalovaného nemôže byť zaťažená splátkami úverov. V konkrétnom prípade bola táto suma vyššia (225,- €) ako životné minimum žiadateľa o úver a členov jeho domácnosti, a preto bola použitá na výpočet platobnej kapacity žalovaného. Namietal, že poskytovatelia úverov ani v súčasnosti, po niekoľkonásobnom sprísnení podmienok poskytovania úverov, nie sú povinní žiadať preukazovanie konkrétnych mesačných nákladov (napríklad faktúrami za telefón, bývanie a podobne). Výpočet disponibilného zostatku z príjmu teda bol: 500,- € (príjem) - 50,- € (existujúce záväzky) - 225,- € (paušálna suma výdavkov) = 225,- €, disponibilný zostatok bol vyšší ako splátka schvaľovaného úveru. Poukázal na to, že účelom poskytnutého úveru bolo refinancovanie pôvodného úveru žalovaného v Slovenskej sporiteľni, a.s., pričom zostatok bol celkom 12.078,85 €. Poskytnutím úveru postupcom vo výške 14.000,- € tak došlo k refinancovaniu úveru a zároveň k zníženiu mesačného splátkového zaťaženia žalovaného na splátku vo výške 213,64 € mesačne. Namietal, že pokiaľ u žalovaného dovtedy nedochádzalo k neprípustnej alebo príliš častej delikvencii pri splácaní splátok so splátkovým zaťažením 182,62 €, postupca sa nedomnieval, že dôjde k jeho neschopnosti splácať poskytovaný úver, ktorým došlo k zníženiu pôvodnej mesačnej splátky. Poukázal na to, že zmyslom refinancovania úveru je predovšetkým ušetriť na nákladoch spojených so splácaním úveru, teda na úrokoch a prípadných poplatkoch, čo má za následok zníženie výšky mesačných splátok, ktoré má spotrebiteľ platiť a tým sa zlepšuje schopnosť spotrebiteľa splatiť svoje záväzky. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nevyhodnotil žalobcom predložené dôkazy správne, čím došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, pričom nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy aj s ohľadom na určité špekulácie súdu prvej inštancie, že dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľove náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, alebo nezaopatrené deti, čo považuje žalobca za spôsob vybočujúci, resp. výrazne prekračujúci rámec zákona. Zákon jednoznačne upravuje aké parametre platobnej schopnosti spotrebiteľa je dodávateľ povinný skúmať a ako ich neskúmanie sankcionuje. Pokiaľ súd arbitrárne a jednostranne dopĺňa podmienky o také, ktoré zákon neuvádza, tak znemožňuje žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a súvisiacom výroku III. zrušiť a zmeniť tak, že žalobe vyhovie, resp. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia do konania predložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. septembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu, pričom v tejto časti sa pridržiava dôvodov tam uvedených a správnych (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku ale odvolací súd uvádza nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správny skutkový záverom, následne k správny právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). V postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho neboli zistené žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, na ktorú by musel odvolací súd prihliadať aj bez namietania stranou sporu (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

9. V konaní pred súdom prvej inštancie zostalo nepochybné, že žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 22.6.2021 medzi postupcom (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalobcom, ktorou postupca postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 1.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, súčasťou ktorej boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca upozorňoval na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Postupca ku dňu 2.3.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 9.903,71 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 8.665,42 €, z riadneho úroku vo výške 1.036,82 €, z úroku z omeškania vo výške 148,59 € a z poplatkov vo výške 52,88 €, v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaný po postúpení pohľadávky ku dňu podania žaloby vykonal nasledujúce úhrady: platba 50,- € zo dňa 10.8.2021 a platba 50,- € zo dňa 31.8.2021. Žalovaná suma vo výške 9.803,71 € pozostávala z neuhradenej istiny úveru vo výške 8.565,42 €, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 1.036,82 €, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 148,59 € a z neuhradených poplatkov vo výške 52,88 €.

10. Súd prvej inštancie z predložených dôkazov správne zistil, že žalobca bol v spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko bolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého môže byť banková pohľadávka alebo jej časť postúpená, konkrétne, že musí ísť o pohľadávku splatnú, a to až po prechádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne musí byť splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Rovnako súd prvej inštancie správne konštatoval, že v spore bolo preukázané účinné zosplatnenie pohľadávky, teda že ku dňu postúpenia pohľadávky bol úver splatný v celom rozsahu. Z toho dôvodu bola Slovenská sporiteľňa, a.s. oprávnená postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že notifikačnú povinnosť si voči žalovanému dlžníkovi splnil postupník (žalobca), ktorý v konaní doručil zmluvu o postúpení pohľadávok a prílohu k zmluve, z ktorej vyplynulo postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Na základe uvedených skutočností tak súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávok bola platným právnym úkonom, postupca pri postúpení pohľadávky dodržal zákonný postup podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca bol

v spore aktívne legitimovaný. K námietke žalovaného uvádzanej v odvolaní, že dodávateľ (žalovaný mal zjavne na mysli postupcu - poznámka odvolacieho súdu) nekonal s odbornou starostlivosťou, preto žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu odvolací súd uvádza, že porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou postupcu nemá žiaden vplyv na aktívnu vecnú legitimáciu postupníka pri uplatňovaní si postúpenej pohľadávky žalobou. Zo žiadneho zákonného ustanovenia totiž nevyplýva, že porušenie tejto povinnosti postupcom zakladá nedostatok aktívnej vecnej legitimácie v spore postupníka (žalobcu). Preto sa odvolací súd s touto námietkou nestotožnil. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v konaní bolo preukázané poskytnutie spotrebiteľského úveru postupcom žalovanému podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č. I. 23 a č. I. 24), že žalobca si uplatnil svoj nárok pred uplynutím premlčacej doby a že medzi postupcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský vzťah, pričom s uvedenými závermi sa náležite vysporiadal v bodoch 28. a 29. napadnutého rozsudku. K nákladom na poistenie súd prvej inštancie správne uviedol, že v zmysle Článkov I. ods. 1, II. ods. 15 zmluvy o spotrebiteľskom úvere a prílohy zmluvy „Súhlas s poistením k úveru“ (č. I. 25) bol poplatok za poistenie k úveru vo výške 7,22 € mesačne uvedený priamo, v tzv. základných podmienkach poskytnutia úveru, preto ho bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, teda do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ uhradiť. Súd prvej inštancie následne dospel k správne záveru, že poplatok za poistenie bol zahrnutý do RPMN, s čím sa náležite vysporiadal v bode 32. napadnutého rozsudku. Zároveň výšku RPMN overil aj matematickým výpočtom podľa kalkulačky na výpočet RPMN umiestnenej v súdnom registri. Z uvedených dôvodov tak odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného uvedenej v odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani dokazovanie o poistnej zmluve, čím mala byť sporná uložená povinnosť čo do výšky. Rovnako bolo irelevantné tvrdenie žalovaného vo vyjadrení zo dňa 6.4.2023 k vyjadreniu žalobcu, že súd prvej inštancie mal zistiť, či poplatok za poistné bol resp. nebol súčasťou RPMN, nakoľko s uvedenou otázkou sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal.

11. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že postupca porušil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať úver, nakoľko musel mať vedomosť, že žalovaný niekoľkokrát refinancoval a navyšoval úver, pričom najprv úver č. 5073608431 vo výške 6.000,- € bol refinancovaný úverom pod č. XXXXXXXXXXXX poskytnutým vo výške 18.492,- €, ktorý bol opäť refinancovaný úverom, ktorý je predmetom tohto sporu. Súd prvej inštancie sa s porušením uvedenej povinnosti postupcu a posúdením schopnosti žalovaného splácať úver náležite vysporiadal v bode 36. napadnutého rozsudku, kde okrem iného poukázal na to, že postupca z úverového registra zistil, že žalovaný mal dva existujúce úverové vzťahy s celkovou splátkou vo výške 145,- € (splátka 95,- € z úveru vo výške 6000,- € a splátka 50,- € z úveru vo výške 18.492,- €) a z interného registra zistil, že úver č. XXXXXXXXXXXX s mesačnou splátkou 95,- € bol splatený úverom č. XXXXXXXXXXXX, ktorý bol následne splatený zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný v žiadosti o úver deklaroval zamestnanie na dobu neurčitú a čistý príjem vo výške 500,- € a v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že mal aj úver v OTP Banka Slovensko, a.s., kde splátka bola vo výške 242,81 €. Z výpisu z úverového registra súd prvej inštancie taktiež zistil, že žalovanému bolo šesť žiadostí zamietnutých, žiadaná bola jedna a že žalovaný splácal úvery v mesačnej splátke 455,45 €. Výška príjmu žalovaného bola 500,- €, výška životného minima 198,09 € a suma celkových záväzkov žalovaného ku dňu poskytnutia úveru v celkovej výške 182,62 € mesačne, pričom žalovaný predložil zmluvu s OTP bankou, kde mal úverový vzťah s mesačnou splátkou 241,81 €. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie správne uzavrel, že pokiaľ by postupca postupoval s odbornou starostlivosťou, potom by zistil, že žalovaný nebude schopný splácať ďalší úver vo výške 213,64 €, aj keby žalovanému odpadla mesačná splátka 182,62 €, nakoľko mu pribudla vyššia splátka 213,64 €. Z tohto dôvodu sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že poskytnutím úveru postupcom vo výške 14.000,- € došlo k zníženiu mesačného splátkového zaťaženia žalovaného na splátku vo výške 213,64 € mesačne. Odvolací súd oponuje, že došlo k navýšeniu jeho mesačnej splátky, čo správne konštatoval aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej správne konštatoval, že len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo osebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Postupca bonitu klienta síce zisťoval, avšak zistené informácie dostatočne nevyhodnotil. Z toho dôvodu boli nedôvodné námietky žalobcu uvádzané v odvolaní, že postupca pri posúdení bonity žalovaného vzal do úvahy informácie poskytnuté žalovaným a údaje zo spoločného bankového/úverového registra, pričom výsledkom bol záver o platobnej schopnosti žalovaného splácať úver, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských

úveroch. Odvolaciemu súdu sa totiž javí ako nepravdepodobné, že by si postupca nezisťoval bonitu žalovaného aj v Spoločnom registri bankových informácií, či nemá aj iné úvery. Rovnako zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 2.11.2022 (č. l. 241), ako aj zo zvukového záznamu o pojednávaní zo dňa 2.11.2022 nahratého v súdnom registri odvolací súd zistil, že žalobca uviedol, že postupca mal vedomosť o úvere v OTP Banke Slovensko, a.s. a že žalobca netrval na vykonaní dôkazu - dopyt do Spoločného registra bankových informácií. Vzhľadom na uvedené odvolací súd neprihliadal na argumentáciu žalobcu uvádzanú v jeho odvolaní týkajúcu sa neporušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) splácať úver, nakoľko s týmto sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal, pričom konštatoval porušenie predmetnej povinnosti postupcom.

12. Súd prvej inštancie následne správne vyhodnotil, že poskytnutý úver je podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bez úrokov a bez poplatkov, nakoľko v konaní žalobca nepreukázal splnenie povinnosti podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Argumentáciu žalobcu v odvolaní týkajúcu sa údajných špekulácií súdu prvej inštancie, že dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľove náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti, čo považoval za spôsob výrazne prekračujúci rámec zákona, odvolací súd vyhodnotil ako irelevantnú. Odvolací súd uvádza, že bez ohľadu na to, či by postupca skúmal alebo neskúmal žalovaného náklady na bývanie a pod., už len zo samotných existujúcich záväzkov žalovaného bolo zrejmé, že nebude schopný splácať poskytnutý úver. Odvolací súd pre úplnosť poukazuje na to, že podľa ustanovenia § 11 ods. 2 druhá, tretia a štvrtá veta zákona o spotrebiteľských úveroch, v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (druhá veta); za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (tretia veta). Z uvedeného vyplýva, že postupca mal pri posudzovaní bonity žalovaného prihliadnuť na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ako už odvolací súd uviedol vyššie je nepravdepodobné, aby nemal vedomosť o všetkých úveroch žalovaného. Odvolací súd preto dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je zrejmé, že zo strany postupcu došlo k hrubému porušeniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou v zmysle uvedených ustanovení, keď bonitu klienta síce zisťoval, avšak zistenia boli neúplné a nesprávne vyhodnotené. Z týchto dôvodov odvolací súd taktiež za nedôvodné považoval odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa porušenia povinnosti postupcu konať s odbornou starostlivosťou, navýšenia mesačnej splátky opakovaným refinancovaným úveru, údajnej úžery, nakoľko s týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie zaoberal v bode 36. napadnutého rozsudku. K odvolacej námietke žalovaného, že žiadal o priloženie dôkazov, potvrdení a výpisov z údajov poskytnutých Sociálnou poisťovňou a.s., a registra SBCB, zistených predtým poskytnutia úveru 1.10.2015, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, prečo nedoplnil dokazovanie predmetnými listinami, a to v bode 39. napadnutého rozsudku, na ktorý odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje. Odvolací súd tak nezistil odvolací dôvod uvádzaný žalovaným podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), ako ani podľa § 365 ods. 1 písm. g) C.s.p. (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené). Čo sa týka námietky žalovaného, že ku dňu podania odvolania nemá možnosť zaplatiť povinnosť uloženú v napadnutom rozsudku, pretože jeho príjmy nepostačujú na dôstojné živobytie a na platenie už prebiehajúcej exekúcie sp. zn. 369 EX 382/2021, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na dôvodnosť žalovaného nároku ako takého.

13. Nakoľko sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový, avšak samotná existencia poskytnutia úveru bola v konaní pred súdom prvej inštancie nesporne preukázaná, tak súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku (vrátane výpočtu uvedenom aj v bode 2.1. tohto odôvodnenia). Zároveň priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške, ako ich požadoval z priznanej dlžnej sumy v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami právnych predpisov, nakoľko žalovaný sa so splácaním úveru dostal do omeškania a žalobca požadoval priznať úroky z omeškania od dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, t. j. odo dňa 23.6.2021 ako dňa nasledujúceho od uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok do 10.8.2021 (do vykonania úhrady 50,- €), úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.533,28 € od 23.6.2021 do 10.8.2021, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.483,28 € od

11.8.2021 do 31.8.2021 (do úhrady vykonanej dňa 31.8.2021 v sume 50,- €) a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.433,28 € od 1.9.2021 do zaplattenia.

14. Žalovaný svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., že neboli splnené procesné podmienky, ktoré však bližšie neodôvodnil. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd dôvodí, že v prejednávanej spore nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by zakladala procesnú vadu, ktorá by mala vplyv na nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd nestotožnil s týmto odvolacím dôvodom.

15. Rovnako zo všetkých vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že odvolacie dôvody uvedené žalobcom aj žalovaným v ich odvolaniach podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), ako aj odvolací dôvod žalovaného uvedený v jeho odvolaní podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) neboli naplnené.

16. Žalobca aj žalovaný ďalej v odvolaní namietli, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.). Odvolací súd (ako už uviedol vyššie) dospel na základe vykonaných dôkazov k rovnakým skutkovým zisteniam, ako súd prvej inštancie. Z toho dôvodu tento odvolací dôvod žalobcu a žalovaného považoval za nedôvodný.

17. Žalobca aj žalovaný ďalej vo svojich odvolaniach namietli, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd dopĺňa, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Nakoľko v odvolacom konaní nemal úspech ani žalobca a ani žalovaný, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).